

Domstolens dom (Store Afdeling) af 24. november 2020 — straffesag mod AZ (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hof van beroep te Brussel — Belgien)

(Sag C-510/19) ⁽¹⁾

[Præjudiciel forelæggelse – politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager – europæisk arrestordre – rammeafgørelse 2002/584/RIA – artikel 6, stk. 2 – begrebet »den fuldbyrdende judicielle myndighed« – artikel 27, stk. 2 – specialitetsregel – artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4 – undtagelse – retsforfølgning for en »anden lovovertrædelse« end den, der ligger til grund for overgivelsen – den fuldbyrdende judicielle myndigheds samtykke – samtykke fra den fuldbyrdende medlemsstats anklagemyndighed]

(2021/C 35/20)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hof van beroep te Brussel

Part i hovedsagen

AZ

Procesdeltagere: Openbaar Ministerie, YU og ZV

Konklusion

- 1) Begrebet »den fuldbyrdende judicielle myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 2, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009, udgør et selvstændigt EU-retligt begreb, som skal fortolkes således, at det omfatter en medlemsstats myndigheder, som, uden at der nødvendigvis er tale om dommere eller domstole, deltager i forvaltningen af denne medlemsstats strafferetspleje, handler uafhængigt ved varetagelsen af de funktioner, der er forbundet med fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre, og udøver deres funktioner inden for rammerne af en procedure, som overholder de krav, der følger af en effektiv domstolsbeskyttelse.
- 2) Artikel 6, stk. 2, artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, skal fortolkes således, at anklagemyndigheden i en medlemsstat, der deltager i forvaltningen af retsplejen, men inden for rammerne af sin beslutningsbeføjelse kan modtage en individuel instruks fra den udøvende magt, ikke udgør en »fuldbyrdende judiciel myndighed« som omhandlet i disse bestemmelser.

⁽¹⁾ EUT C 312 af 16.9.2019.

Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 3. december 2020 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Belgien

(Sag C-767/19) ⁽¹⁾

(Traktatbrud – direktiv 2009/72/EF og 2009/73/EF – det indre marked for elektricitet og naturgas – effektiv adskillelse mellem på den ene side driften af el- og gastransmissionsnettene og på den anden side forsynings- og produktionsaktiviteterne – oprettelse af uafhængige nationale reguleringsmyndigheder)

(2021/C 35/21)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved O. Beynet og Y.G. Marinova, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Belgien (ved L. Van den Broeck, M. Jacobs og C. Pochet, som befuldmægtigede, bistået af avocat G. Block)

Konklusion

1) Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF og i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/73/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 2003/55/EF, idet denne medlemsstat ikke har foretaget en korrekt gennemførelse af:

— artikel 9, stk. 1, litra a), i både direktiv 2009/72 og 2009/73

— artikel 37, stk. 4, litra a) og b), i direktiv 2009/72 og artikel 41, stk. 4, litra a) og b), i direktiv 2009/73, samt

— artikel 37, stk. 6, litra a)-c), og artikel 37, stk. 9, i direktiv 2009/72 samt artikel 41, stk. 6, litra a)-c), og artikel 41, stk. 9, i direktiv 2009/73.

2) Kongeriget Belgien betaler sagsomkostningerne.

(¹) EUT C 10 af 13.1.2020.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 25. november 2020 — NI, OJ og PK mod Sociálna poisťovňa (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Okresný súd Košice I — Slovakiet)

(Sag C-799/19) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – direktiv 2008/94/EF – artikel 2 og 3 – beskyttelse af arbejdstagere i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens – begreberne »arbejdstagernes løntilgodehavender« og »arbejdsgiverens insolvens« – arbejdsulykke – den ansattes død – godtgørelse for ikke-økonomisk skade – inddrivelse af fordringen hos arbejdsgiveren – umulig – garantiinstitution)

(2021/C 35/22)

Processprog: slovakisk

Den forelæggende ret

Okresný súd Košice I

Parter i hovedsagen

Sagsøger: NI, OJ og PK

Sagsøgt: Sociálna poisťovňa

Konklusion

1) Artikel 2, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF af 22. oktober 2008 om beskyttelse af arbejdstagere i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens skal fortolkes således, at en arbejdsgiver ikke kan anses for »insolvent«, når denne har været genstand for en anmodning om tvangsfuldbyrdelse af et krav om godtgørelse tilkendt i henhold til en retsafgørelse, men hvor fordringen i tvangsfuldbyrdesproceduren er blevet anset for uigendrivelig som følge af, at arbejdsgiveren de facto er insolvent. Det tilkommer imidlertid den forelæggende ret at efterprøve, om den pågældende medlemsstat i henhold til dette direktivs artikel 2, stk. 4, har besluttet at udvide den beskyttelse af arbejdstagere, som er fastsat ved det nævnte direktiv, til at omfatte et sådant tilfælde af insolvens, der fastslås ved andre bobehandlinger med hjemmel i national ret end de i artikel 2, stk. 1, omhandlede.